

Met kinderen de coronadraak verslaan

Voorlezen voor jonge kinderen is een voorrecht en een feest. Niets mooier dan die verwachtingsvolle snoetjes, wachtend op het verhaal dat voorlopig nog in een boekje vol fleurige afbeeldingen verborgen zit.

Helaas is het lang geleden dat voorlezen voor een klasje peuters, kleuters of eerstejaartjes nog mocht. Maar alle hoop is gericht op schooljaar 2021-2022. Tegen die tijd moet de corona-draak verslagen zijn. Al zijn virus-koppen eraf. Zullen we er alvast een sprookje over schrijven? Een kleuterheld of -heldin die het tegen de draak opneemt, bijna de strijd verliest maar net op tijd wordt bijgestaan door de dapperste klas aller tijden?

In afwachting van meer en betere inspiratie, troost ik me met herinneringen aan vertelmomenten in de bibliotheek of in een klas. Er is die keer dat het verhaal over dieren zou gaan en de kinderen eerst mochten meedelen of en welk dier zij thuis hadden. Het antwoord op die vraag ontplofte in een oorverdovend loflied op hamsters, kippen, een schildpad en een hele rist allerliefste honden en katten. De dieren uit het prentenboek moesten geduld oefenen vooraleer ook zij aan bod mochten komen.

Nog een herinnering gaat over de toenmalige gewoonte in de bib, om na het voorlezen, iets lekkers uit te delen. Meestal een gezonde appel, soms een minder gezond snoepje. De zoetste tractatie had het grootste succes, wat dacht je? Op een keer waren de snoepjes verpakt in een verschillend gekleurd papiertje: roos, geel of oranje. Drommende kinderen, graaiende handjes. Opgewonden kreten: 'Ik neem een geel. Ik een roos. De oranje zijn het lekkerst. Juf, ik kan er niet aan! Juf, hoeveel mogen we er pakken?'

Bij die laatste uitroep moet er orde op zaken worden gesteld met een luid: 'Eén snoepje per kind.' Een vluggerd merkt op dat er veel meer snoepjes dan kinderen zijn. 'Dat klopt maar na jullie komen er nog andere klassen en die mogen toch ook iets krijgen.' Daar hebben ze niet van terug. Tot een krullenbol het over een andere boeg gooit: 'Juf, mag ik er een voor mijn zusje meepakken?'

Antwoord: 'Je zusje kan er zelf een nemen wanneer ze naar het voorlezen komt. 'Reactie (wanhopig): 'Maar h  r klas komt niet!' Ik moet hard zijn, want in de ogen die vol verwachting op mij zijn gericht, zie ik horden zusjes en broertjes aanschuiven. Het antwoord is dus: 'Nee, de snoepjes zijn alleen voor de kinderen die naar hier komen.' Ontgoochelde snuitjes. Maar dat duurt niet lang. Zeuren helpt niet, dat snappen ze wel. Nog een laatste bevel: 'Papiertjes niet op de grond! Geef ze maar aan mij.' Ik vergeet ze in de prullenbak te gooien, voel pas thuis dat mijn jaszakken vol roze, gele, oranje papiertjes zitten. Een daarvan is van mij: een oranje omdat die snoepjes het lekkerst heetten te zijn en ik vond dat ik er ook eentje verdiende.

Als je niet wordt als kinderen...

Dat staat in het evangelie, toch?

T.S.